

Nr.2

Våren 1970

2. årg

ORGAN FOR SKJERNØY FOLK UTE OG HJEMME

DEN GLADE VÅREN

25 år er gått siden da. Minnet leker med tanken på den vakre vårdagen da flaggene plutselig kom på topp på alle stenger. Rundt i våa lå flaggene nede av en eller annen grunn, nå kom de på en mystisk måte opp, og der gikk flagget til topps. Det er fred! Det er fred! Det kjentes som en eksplosjon av lys og glede inne i brystet. Endelig kunne en pusté ut. Norge var etter fritt. Budet om kapitulasjonen kom om ettermiddagen 7. mai her ute hos oss. Været var så vakkert. Hvitveis og liblomst lyste inne under kjerrene, bjørka stod lysegrønn, og raunelauvet blafret i vårvinden. Jeg gikk oppe i bakken over Tjunedfidja og ryddet jordet. Da så jeg Elisabeth komme oppover mot meg. Hun gikk sakte og det ante meg at noe var skjedd, siden det var hun som kom. Kommet nesten opp til meg satte hun seg på en tue. Og så kom det så stille og ærbödig: "Det er fred, krigen er slutt". Jeg følte trang til å kaste meg ned ved siden av henne, løfte armer og hender til Himmel-en i jublende takk til Ham som hadde hjulpet oss gjennom de lange, hårde årene. Sjølsagt var jeg for feig til å gjøre hva jeg tenkte. Ofte siden har jeg undres over hvorfor. Men fylte av takk og jubel var vi i alle fall.

Uten at noen planla det, samlet folk seg på veien og begynte å rusle og gå. Flere og flere sluttet seg til. Det bar oppover mot Valvikæ. Og fra hvert et hus kom folk strømmende. Enda til Oskar fant ble med da de kom til Djuvika. Et større og mer jublende 17-mai tog har aldri gått rundt Øya. De sang og jublet og ropte hurra! Åmot blåste i luren. "Tut-tut-tuut!" så det hørtes både til Tregde og øyene østenfor. Siden kom enkelte børtgjemte radioer frem fra sine gjemesteder. - Den 8. var det full fest på kapellet. Folk kom også fra de andre øyene. Der var fullt hus, jubel og glede. "Dette er dagen som Herren har gjort, la oss fryde og glede oss på den. Av Herren er dette hendt, og det er underlig for våre øyne!" Hvor vi fikk mat og kaffe fra aner jeg ikke. Men fram kom det i alle fall. Ingen husker noe om kvaliteten. Ja i sannhet! en kan

tale om at freden "brøt løs". Jubelen ble bare større etter som dagene gikk. Fangene kom hjem. German kom først siden kom Edgar også. Det var så ufattelig mye å glede seg over og takke for. Og det har vi også i dag. Måtte bare takken få rett adresse: til vår Himmelske Far som gav oss vår frihet igjen, og så usigelig mye i tilgift.

Sigrid Aa. G.

25 ÅR ETTER

Den 7. mai var det 25 år siden krigen sluttet i Norge. I den anledning ble det holdt minnehøytidsligheter over hele landet. også på Skjernøy mintes vi dagen med en tilstelling ved minnestøtten. Tidl. ordfører D. Håland la ned en krans og holdt en kort minnetale. 4 heimeværnssoldater stod æresvakt og Frelsesarmeens musikkorps spilte. Etterpå var det minnegudstjeneste i kapellet ved pastor A. K. Torgersen.

17. MAI

17. Mai ble feiret på tradisjonelt vis her på Øya. Det var fint solskinn, om enn en smule kjølig. Toget gikk fra Valvik kl. 1/2 2. Det vokste og vokste ettersom turen skred fram rundt øya, og var blitt en anseelig støfrelse før det var framme ved kapellet kl. 3. Da det samtidig var 1. pinsedag var der mange tilreisende, og det var stuende fullt inne i kirken som var vakkert og festlig pyntet i vårens og nasjonens farger. Etter gudstjeneste og bevertning var det idrettsleker med ettermølgende premieutdeling. En vellykket og festlig dag.

OBS. KJERNÖYFOLK. Brannmelderen på Nedre Farestad har direkte telefonlinje til brannvakta i Mandal. Den kan derfor også benyttes ved alvorlig sykdom eller ulykkestilfelle og de kan derfra kontakte "Falken som då vil rykke ut. Men husk, bare i nødslall!

CAMPINGPLASS PÅ SKJERNØY?

CAMPINGPLASS MED 200 TELT PÅ YTRE FARESTAD, SKJERNØY. Ja, slik stod skrevet med store bokstaver i "Lindesnes" for en tid siden.

Tror nok mange syntes det var en vill ide, ettersom teltplassen og dens innbyggere skulle være en "melkeku" for kjøpmennene i Mandal. De skulle bo på Øya, og Skjernøyfolk få alle ulemperne, mens de måtte komme til byen og handle og der var de hjertelig velkommen.

Her må Skjernøyfolk gå i mot, STÅ SKULDER VED SKULDER, som det heter og ikke fire en tomme. For skal det bli teltplass med ca. 1000 turister, da er det ikke mye igjen av Skjernøyas idyll.

Campingplass på Skjernøy er "verdens villeste ide", stod det i samme forbindelse i "Fædrelandsvennen" for 28. april. Det var Johan Kristiansen som hadde uttalt dette til avisens etter at byingeniøren hadde nevnt at det var planer om å legge en campingplass ute i Stø på Ytre Farestad. Johan uttaler videre at det bare er fjellknuser, stein og mirakelskap alt i hop. Leirplass er rene galskapen i dette værharde strøket. En kan legge til med baå der ute bare to plasser i fint vær og noe jorde finnes det ikke, bare fjellknuser og en blaut myr, sier han videre. Vi må si oss enig med Johan i dette. Det er haugevis av plasser som er ideelle til camping langs Sørlandskysten, men her på Skjernøy mener vi ikke det er det rette stedet.

SKJERNØYPOSTEN

Redaktør: Sigurd Ålvik:

I redaksjonen:
Håkon Karlsen og Georg Walwick
Adr. 4515 Skjernøysund
Postgirokontor. 4 25 36
Kontakt i U.S.A.
Frk. Theo. Pedersen
adr. 5000 Fieldston Rd.
N.Y. 10471 N.Y.
Abonnementspris pr. år, kr. 5,-
U.S.A. \$1.00

Ja så er vinteren over for denne gangen og den er kanskje den hardeste siden krigsårne og en ny vår og sommer står for døren. - For fiskerne ble det nest til å sitte hjemme å "su på labben", mens havisen lå metertykk så langt øyet kunne se. For de fleste ble det landligge i ca. 4 uker. Det var bare på Vesterøya de kom ut litt før. Både i Farestad-våa og på Vesterøy måtte en bøsse seg gjennom isen som frös på om natta, så det har tatt hardt på både båter og utstyr.

Her var ganske bra med fisk i trollgarna de første dagene det ble farbart på sjøen. Mest av det torsk og noe lyster. Torsken stod helst dypt nede i renna på ca. 20 favner og vel så det, grunnen var det kalde vannet. Lyra forsvant fort, men torsken har gitt bra fangster på ettermiddagen og våren. Det ble også tatt en masse sei på garn og rigle, mest kilo-sei. Enkelte dager kunne en få 200-300 pr. båt med toppfangst 600 kg. på tomannsbåt. Men prisen på sei er jo heller liten så det må mange kilo til skal det bli noe av det.

Lakse- og blegefisket begynte 1. mai, men med den kalde våren er ikke fangstene mye å skryte av enda. Noen bleger og örreter er nok tatt, men "Kongen sjöl"

laksen har enda ingen på øya fått i skrivende stund. Den vil sikkert ha mere sommerlige temperaturer. - Nå står sommeren for døren, med turer og badeliv på øya og i skjærgården. Det er sikkert mange som vil prøve fiskelykka eller ta krabbe på "rua" en stille sommerveld. Vi ønsker alle en god tur!!

VINTERLIGE BETRAKTNINGER

Dagbok 24 febr. Hjelp, vi drukner i snø! Dette er rett og slutt forferdelig. - Vi hadde et innlegg om vinterværet i forrige nr. og vi trodde det grøvste var over, men det var nok bare en vakkert tanke. Det vi har vett igjennom de siste 5 dagene skal en nok langt tilbake i sagaen for å finne maken til. På de dagene falt der mere snø enn dobbelt av gjennomsnittet for hele februar måned.

Det begynte fredag den 20. med en aldeles forrykende snøstorm. Det blåste s.o. liten storm og snødde og føyk slik at en ikke kunne holde øynene oppe. Og hadde en hatt den åpne hadde en ikke kunne sett noe likevel i det snøkavet. Det er hva dere 'over there' kaller en real 'blizzard'. Nå vel, det gav seg ut på kvelden og på lørdag var det ganske bra vær. På søndag norgen begynte det å snø og blåse igjen. Det snødde og snødde jevnt og trutt, ja det lesset ned. Hele dagen og natta og neste dag og natt. Det var nær 40 cm. gr. og derfor nok så tung snø. Det vokste og vokste, fot etter fot. Det ble igjennkalder og snøen fonnet seg opp. I dag tirsdag 24. snør det fremdeles. Det ryker og fylker og er bitende kaldt. Fonnene har antatt fantastiske dimmensjoner. Brøytebilene måtte gi opp i går. De kom til Juvika, men da var det også stopp. Så nå er vi også helt isolert. Havisen ligger inn til de ytterste skjærene og delvis studd fullt i fjordene. Det er fast is til Kollaskjær,

i Nordfjorden og i Dyrstadhavna Folk holder seg nest inne- men sauene og høns må ha sitt stell og melk og litt mat må en jo ha tak i. Ski er eneste frumkonstmiddel, og med ryggsekk på ryggen staver de sprekest seg i veg på krambus. Heldogvis ligger R/FK "Ambassadør Bay" inne og den her forsert isen og vert i byen og hentet proviant og post. Posten ja, Pøstmann Sigvald Borge har hatt en fæl jobb disse dagene. Men posten skal fram heter det. Og la det være sagt, Posten har kommet fram så sandt den her kommet ut til øya. Brøytemannskapene har arbeidet som slaver døgnet rundt. Hen som det stod i "Lindesnes", nå er snart elastisitetsgrensen nådd. Men vi har slett ikke gitt opp enda. Vi får si som Nordlendingen: "Han har aldri vert så ille at han ikke har gitt seg".

26. febr. Endelig, I går kunne vi puste lettet ut. Det snødde ikke. Det var en hvit og fantastisk verden vi fikk se da vi kom ut. Den tunge snöen på söndag hadde lagt seg i alle trærne og siden var den blåst sammen i utrolig store fonner. Folk ble i bedre humør og begynte så smått å skuffe seg ned til görer og vinduer. Også takene som hadde meterhøy med snö måtte skuffes. Hen på kvelden i går slo brøytemannskapet seg i gjennom til Nedre Færestad. Først kom en stor snöfreser og blåste snöen langt ut til siden, så kom snöplauen og ordnet opp. Alle er glade for at dette er over og håper at vi om noen dager kan være tilbake i nogenlunde normalt gjenge.

4. mars: 1. mars kom med en aning av vår i lufta, vestlig vind og mildvær. Det sildret og randt fra takene, og snöfonnene seg godt sammen. All havisen forsvant etter å ha holdt oss isolert, mer elle mindre, i tre uker. Men fremdeles er det tykk is i fjorder og viker. Fiskerne på Vesterøya fikk først åpent vann. Den 2. kom noen av fiskerne fra Farestad ut. De hadde båtene i Bergsdalen. Men fremdeles er der noen som er innesperret.

over til side 9.

Nå går det mot sommer, og de faste møter på kapellet vil slutte av, for å gå over til sommerens arrangementer.

Møtesökningen har fortsatt holdt seg ved det jevne. Må Gud gi at det blir større oppslutning. I tiden 10-15 febr. hadde Bjarne Christensen en ungdomsuke. Denne uken hadde bra oppslutning. Lørdagskvelden var det festkveld. Lørdag 14 og söndag 15. mars trådde turkomiteen i aksjon og arrangerete en ski-Weekend til Stølen i Vigmstad. Vi var 26 stk. som dro avsted i privarbilet. Söndagen var aldeles strörende, og en lengre skitur ble lagt opp. Det var en fornøyet ungdomsflokk som vente tilbake fra denne ski weekend. Ellers har kapellet vært flittig i bruk av andre misjonsgrener og liknende.

Men kapellet står først og fremst til disposisjon for den enkelte mann eller kvinne som ønsker å komme nærmere Gud. Der kan du høre og lære Guds ord bedre å kjenne. Der kan du søke kraft gjennom bönn og vidnesbyrd. Der kan du få et møte med Jesus. Ta deg tid til å be, ta deg tid til å høre hans ord. Jesus har lovet oss tryghet og fred. Og dette vil han gi oss hvis vi holder oss til hans ord.

Må Gud velsigne ungdomsforeningen for oss her ute, og må vi be om at han må gi oss trygghet og at arbeidet må bære frukt.

30 ÅR ETTER

Vi gjengir her noen dagboknedtegnelser, skrevet av Roberta Dyrstad under krigen. Det var stilet til hennes barn som ikke var hjemme, da hun nok ikke ventet å leve til krigen var slutt. De ble funnet ganske nylig og vi har velvilligst fått lov til å offentliggjøre dem her i "Skjernöyposten". Vi synes det er rörende i all sin enkelthet, og gjengir det stort sett slik det var skrevet.

Når jeg i tankene opplever den 9. april, kan jeg ikke tro at vi kunde klare oss igjennom, Liv og mig. Ja Johan vår oss til stor nytte også, - men om Gud ikke hadde hjulpet oss og givet oss styrke, hadde vi ikke klart det.

Den morgen som jeg satt i fjøset og melket, kan ikke beskrives. Hele luften gjenlød av kanonsmell - så luften rystet. Jeg satt og bad til Gud for alle dem som var i det store slaget som, der fortaltes om, stod mellom tyskerne og engelskmennene, ute ved Danmark.

Men senere på dagen fikk vi höre at det var vårt eget land som var kommet i krig - og det var i Kristiansand at kampen stod. Liv skulde til tannlægen - så vi rodde med vår lille robåt "Fröya", som hadde ført oss så mange ganger over Klevefjorden. Da vi kom til tannlæge Bentsen, blev han så forskrekket at der var nogen som kunde være så rolig i slik en tid, at vi kunde tenke på tenderne. Men vi fikk dem ordnet - for halv pris - på slik en forvirringsdag. -

Vi møtte Richart Abramsen, som var i Mandal for å få sin mor Silja i "Skottekåla" ordnet for.

Liv og mig rodde hjem til Nordstranda nokså underlig til sinds, for alt var sked i en fart. Men det var godt å få sove rolig en natt, for der skulde bli nange urolige. - Neste dag blev vi enig, at hun Liv, skulde være hjemme å passe dyrene og huset - for da begynte flyene å fortsette å fly over huset og over alt.

Vi hadde kjøpt en del gammel vrage-ved på Gismeröya, og det måtte hjem - syntes vi." Kan du være alene", spurte jeg Liv. "Ja mor," sa hun. "Om flyene kaster ned sprengstoff, så er jeg ikke bange, jo fortære kommer jeg hjem til Jesus". Så rodde jeg til Kveven alene. Havet lå så stille å fint. Men den store lastebåten med den dyrebare vedeh (Hvete) lå ved dampskipsbrygga å losset opp veden, fra alle kanter kom der båter, skjøyter, biler, hest og vogner - for å tage det bort - så ikke tyskerne skulde få det. Men tyskerne fløy over og rundt over alt, og tenkte nok: la den bare få kornet og gjemme det, vi skal nok få deg igjen.

På Gismeröya var alt i forvirring. De folk som bodde der, holdt på å evakuere. Nu forstår jeg ikke hvordan eller hvorledes der var slik en ro over mig, men bak en plankehug la jeg mig på kne og bad til Gud at han ville ordne alt for mig, og det gjorde han også. Fikk sortert av flere bord og nogen bretter som var lange, og fikk dem ned i "Fröya" som der var ingenting på ferde. Så kom en liten gutt bort og bad meg komme hen til dem å drikke kaffe. Var så takknemmelig og gikk. De skulle reise bort. Om éftermiddagen var alt i båten og den var nokså lastet, men veiret var så fint at jeg rodde utenon Gismeröya og Stusøy og like til Nordstranda. Der kom min kjære Liv og tok i mot meg - så kjærlig og god som hun alltid var. Vi fikk op vedeh på brygga og fikk belekt og stelt båten. Gikk så hjem til vårt kjære Nordheim.

Slik gikk der nogle dager, men så kom det triste budskap til oss at en av våre var blitt såret på Odderöya, av en splint i maven fra en kanon, da de holdt på å skulde forsvare seg mot tyskerne. Og det var den gode snille mann, Trygve Kristensen Berge, gift med Herman

Syvertsens datter, Henny. De hadde en liten gutt. Men så kom den andre soldat fra Skjernöya hjem. Det var Gunnar Pedersen, Stjernöysund. Da fikk vi høre den store sorg at Trygve var død.

I Kristiansand var der jo stor forvirring, i de første dagene især. Kanonkulene suste innover byen og flere ble vist. Vi visste ikke hvor Johan var - da folk fløy alle vegner - men håpet han var gått til Bygland som han også var.

Så blev der likesom ner resignasjon over folk. Vi var et okkupert land og måtte ta følgene. Så flere folk som hadde reist fra byen kom tilbake igjen.

Men en dag vi hadde vert ute og arbeidet på gården kom Hanna, vår gode nabo, og fortalte at nu skulle vi jages fra våre hjem, med dyrne med oss. Vi kunde ikke få talt. Hvor skulle vi gå hen? De som hadde menner var det ikke så ilde før, men oss to stakkars kvinder. - Så var det å rydde alt som var av noe verdi, lurt fra huset, så ikke tyskerne skulle rane det. For dørene skulle låses og lensmannen komme å sette tysk segl på dørene.

Vi arbeidet som slaver, og bar ned i sjöboden og ud i Augustas løe, før den var så langt borte trodde vi. Og alt som var det beste bar vi ned i kjelleren. - Vi bad Gud sende oss hjelp - og son et under kom Johan fra Kristiansand og tok de tyngste tak. -

- Men så var det, hvor skal vi bli av? De andre hadde fått plass både til dyrne og seg selv. Men så fikk vi høre at vi var kommet lengst bort, helt til Eigebrekk, men da var Johan reist. Men Sverre var så god og barnhjertig at han tok "Fröya", robåten og motorbåten vår og satte oss til Eigebræk. Der hadde tyskerne sine vaktposter. Så da vi var kommet op på noget som kaldes lavet eller lofted og så hvor vi skulle sitte og ligge og få plass, var det å gå hjem igjennom for da skulle en skoite komme å føre dyrne avsted. Vi hadde en kjyr og en sau. De andre sausne var på Færøy.

Så gikk vi, langt tog av folk og dyr fra Valvik, Dyrstad og Stjernöysund og fikk dem ombord og avsted. - Glemmer aldri hvor folk var nedtrykt.

Så ble spørsmålet om hvorledes vi skulle få gjort arbeidet på gården. Så kom budet - at vi skulle få lørdags ettermiddag og søndagene til å stelle med poteter og grønsaker. Men ingen måtte være der på öya om netten. Og det blev hårde timer. Men en natt kunde vi ikke gå helt fra Dyrstad til Eigebrekk - vi var så trette. Det var da Milli var hos Gurine Valvik og skulle hjelpe og grøsse potetene. Så kom hun til meg, og vi skulle ha rodd henne op til Kleven - men blev så enige om å være netten over å ligge i vår løe, der var litt höi. Det var meget risikabelt. Om vi hadde blitt oppdaget hadde det blitt fengsel eller tortur. Men vi bad alle tre om at Gud ville bevare oss, og det gjorde Han. Vi sovnet i Hans armer som er de beste, og begynte da å arbeide söndags morgen.

Og slik gikk sommeren. Og da det blev höiing blev det jo enda verre for oss to især, ja de andre ned. Nesten unulig var det å få nogen til å slå gresset for oss. En gang fikk vi nogen gutter fra Skogsöy med oss til å slå höiet. Men så måtte Liv og mig söke leilighet, for å ro den lange veien kunde vi ikke orke lenger. Somme tider måtte vi gå til Farestad og gå med den skoita derfra og til Lindöy. Der lå vår lille rosjekte "Fröya" som vi hadde rodd ned om morgenen til Eigebrekk. Men en kveld kunne vi ikke orke lenger end til Skogsöy, - og tenkte å sove i en höilöe. Vi gikk til Elisabeth Fuglevik å spurte om å få sove i deres höilöe, men nei, det var ikke tale om det. "Dere skal få sove i vår seng". De gikk på loftet selv å redde op til oss med de fineste lakner på. Og så fikk vi mat - og de var så hyggelige mot oss som de kunde være. - Det glemmes aldri! -

REDDINGSSTASJONEN PÅ SKJERNØY 1969-70

R/K "Ambasadör Bay" har også i vinterhalvåret 1969-70 hatt sin faste stasjon her på Skjernøy. I tillegg til skipper Koldevin Ellingsen har også maskinisten ombord, Harald Linseth, flyttet ned fra Ålesundskanten og bosatt seg på Skjernøy ned kone og et barn.

Skøyta har i vinter langt fra vert arbeidsledig. Intil den drog på verksted i Kr. sund N. 2. påskedag har den hatt 16 utrykninger og av disse er det 6 som har vært kritisk for det nødliggende fartøi og dets besætning.

Utenom har den vært avløsningsskip for værvarslingsfartøiet "Fanita" i Nordsjøen. Ellers har den vært fast isbryter da alt har vært innefrosset. I lengere tid kunne en ikke se åpent vann så langt øyet så.

Den 17. okt. i SW og tett natt skøit ut å redde "Lisa" av Brönnöysund. Båten hadde maskinskade å drev raskt mot Ulveskjær ved Songvår fyr. Redningsskøyta nådde fren i siste øyeblikk og fikk sleper ombord. "Lisa" hadde en besetning på 6 mann. - Den 20. okt. var det atter nødrop fra havet. Det gjeldt snurperen "Eskimo" av Ålesund som drev hjelpelös ned bruk i propellen. Etter flere timers leting nådde redningsskøyta fram, da den hadde fått oppgitt feil posisjon. Propellen ble skåret fri ute på havet av redningsskøytas frøskenmann og snurperen kunne fortsette fisket. 7. nov. natt skøyta ut å overtak slepet på et svensk fiskefartøy fra R/K "Sjöfareren" 6 n. mil W. av Lindesnes, for å slepe den i nötet ned det svenske redningsfartøyet "Lundgrev" som overtok ved Ryvingen. Den 14. nov. lå snurperen "Hillerö" av Nansos og drev ned nota i propellen, 29,5 n. mil S. av Ryvingen. Redningsskøyta fikk slept snurperen inn Oddefjorden og frøskenannen skåret nota fri.

25. nov. i N.O. sterkt kuling og snøbyer lå snurperen "Blåstholt" av Flekkerøy og drev ned nota i propellen 30 n. mil S. av Lindesnes og var i store vansker grunnet været. "Ambasadör Bay" greide å få sleper ombord, men sleperen brakk. Ny sleper ble satt og etter 15 timer nådde de Kr. sand. "Blåstholt" hadde mistet mot og lettbat. 27. nov. overtok "Ambasadör Bay" slepet av det svenske fiskefartøy "Kresent" fra værvarslingsfartøyet "Fanita" og etter 13 timers slep ble det fortøyd i Mandal. Været var VNV 8 ned snøbyg. 2. des. natt skøyta ut etter et dansk fiskefartøy som hadde mistet roret. Fiskefartøyet ble slept i nöte ned det danske redningsfartøyet "Nordjylland", som bragte det til Skagen.

Den 16. des. hadde M/S "Mebasta" fått en drivende trålpose i propellen like syd av Ryvingen. Skipet ble drivende hjelpeöst ned fastlåst ror. Været var dårlig, så stillingen ble kritisk. "Ambasadör Bay" fikk brakt den til Mandal, men hadde vanskeligheter ned å få lagt den til kai da den var uten styring. 29. jan. 1970 kom det nødrop fra det danske fiskefartøyet "Nette" som lå i Nordsjøen ned tau og wire i propellen. Propellen ble klargjordt av skøytas frøskenmann og "Nette" kunne fortsette for egen maskin. - Da "Ambasadör Bay" lå på sin posisjon som værskip i Nordsjøen lød det nødrop fra enda et dansk fiskefartøy som hadde trål og wire i propellen. Været var s. styrke 6-7 og høy sjø. Redningsskøyta nådde fram og fikk sleper ombord. Før å få sjø og vind nere inn aktenfra ble kurven lagt til Tananger, hvor de nådde fram etter 22 timers sleping. Så lå det et svensk fiskefartøy i Nordsjøen som hadde mistet roret. "Ambasadör Bay" nattet ut og hente det og slepe det mot Hirtshals hvor det svenske redningsfartøyet "Dan Boström" overtok. Den 19. feb. bad n/s "Hellelund" av Haugesund om assistanse, da den var sprunget lekk i isen 1 n. mil av Udvåre. Redningsskøyta fulgte den inn til Mandal hvor den ble lenset. Den 21. febr. da havisen lå over alt kom det melding fra n/s "Lone Wiese" av København som var grunnstøtt på Ysteskjær, Foreboene, 3 n. mil øst av Ryvingen. "Ambasadör Bay" gikk til assistanse og gjorde forsök på

å trekke skipet av grunnen, uten å klare det, og gikk selv på grunn 2 ganger under forsökene. Söndagsnorgen bad mannskapet om å bli berget da skipet ikke ville holde seg flytende. Bergingen ble gjordt under vanskelige isforhold helt oppe på grunnen. Mannskapet ville ikke ha greidd seg i livbåtene. De ble ført inn til Skjernøy. "Lone Wiese" som var på 299 br. tonn var lastet ned koks for Kr. sand. Skipet var bygget ved Båtservice Verft i Mandal for 5 år siden. Senere på dagen presset ismassene skipet av grunnen og førte det inn i Oddefjorden hvor det sank på dypt vann.

Atter en gang da "Ambassador Bay" lå som værskip i Nordsjøen kom det nødmelding fra det svenske fiskefartøyet "Sunnfjord" som hadde maskinskade og lå øg drev i kuling styrke 6-8 og snøbyger i posisjon N. 58° 50' 0.0° 35'. Redningsskøyta gikk til assistanse og fikk sleper ombord i havaristen. Etter 25 timers sleping nådde de Farsund hvor havaristen ble reparert. Samlet gangtid for redningsskøyta på dette oppdrag var hele 41,5 timers kjøring. Så den 15. mars måtte "Ambassador Bay" ut etter et svensk fiskefartøy som lå med maskinskade 10 n. mil s.v. av Lindesnes. Havaristen ble truet inn til Mandal. "Ambassador Bay" ligger nå til Klassing i Kr. sund N., og til avløsning er nå kommet et av selskapets nyeste tilvekst "Hagvert Vaage" som skal ligge stasjonert her en til fremover. Atter en gang er det bevist hva en slik redningsstasjon her på Skjernøy har å bety før sjøens nenn. -----

BREV FRAEN SKJERNØYJENTE

Kjære Skjernøypostens leser. Jeg ser at dere en gang i blandt får brev fra Skjernøyfolk som er utvandret til Amerika. Men Skjernøya har jo også sine utflyttre som er bosatt rundt omkring i landet vårt.

Jeg tror nok at vi alle har det til felles at vi gjerne kommer tilbake til vår barndomsøy. Det er med meg som med de fleste, at Skjernøy det er hjemme det. Her jeg bor trives jeg godt. I dag er det en liten øvelstelt by, men en gang lå dalen uberørt ned noen bondegårder hist og her. Men så begynte eventyret, og jeg skal fortelle litt om det.

Det var en gang en konge. Eventyrkongen her var Samuel Eyde fra Arendal. Han som tørnet Rjukanfossen og tryllet fren eventyrlige kraftverk og fabrikker. Boret tuneller i fjellmasiver, så Gaustadtrollet gjente seg av skrek. (I dag kan det kjørende ned hest og sledc höyt oppe fra Gaustadtappen for å dele ut julegaver til barna her) - I store fløkker trampet rallaren oppover dalen og sprette skrek og gru blandt dalens innfødte befolkning. Dölene hadde lite sett til andre en sine sanbygninger og rike turister. Tinndölene var ellers kjente for sin gjestfrihet, men nu ble de skremt av alt det nye. Folket undret seg. Skulle Rjukanfossen som hadde tordnet blant Vestfjorddalens fjell i alle tider og fått fjellmæivet til å skjelv, skulle nå denne kjæpen temnes? Snart opplevde folk at Rjukanfossen var ton og tørr. Den digre kjæpen var temnet. Og nu fikk ikke Vestfjordingene sove fordi den kjonte duren av fossen var blitt børte. Men snart duret det like ille fra ti kjæpestore turbiner da kraftverket (i sin tid verdens største) ble satt i drift.

Litt etter litt vokste anleggs byen frem. Flere forretninger i en lang rekke dykket opp etter den veien som i dag kalles Sam Eydes gt. og er hovedgaten i byen. - För 1914 arbeidet det fire tusen menn på anlegget. Det var et liv og en rörelse som en tidligere bare hadde lest om i de store Amerikanske forfatteres romaner fra 'Klondyke' og 'Youkon'. Alle stevnet mot Telenark til Säheim. Det ble en blandet befolkning. De kom fra alle landets kanter. Tyske arkitekter som sat-

te sitt preg på byen ned sine byggverk. Der kan svensker. I dag er det lite som minner om en anleggsby.

Byen Rjukan har forandret karakter, men den ligger fremdeles ved foten av Gaustatoppen.

Hilsen fra ei

Skjernøyjente.

Vinterlige bekk. - forts. fra s.4.

Veien til Dyrstad og Ytre Farestad ble brøytet i dag og det var litt av en jobb. I 10 dager nattet arbeidsfolk og skolebarn fra V. Öya gå på ski til kapellet. I mørket böd det på store problemer for landet en nede mellom to snøfonner var det vanskelig å komme opp igjen.

3. mai. Vinterværet holdt seg ut hele mars og det neste av april. ca. midt i mars var det isfritt utførbi Austerodden, men først 13 april kunne Johan og Ånot Kristiansen komme med båt til sin egen brygge. Våren lot vente på seg, og fremdeles ligger det snøfonner rundt omkring og vårvinna er så vidt begynt. Vi tippet på at det ville ligge snø i Dyrstadheiene 17. mai, men det er der nok ingen tvil i. Men vinteren er over, og vi vil slutte ned våre vinterlige betrakninger. La oss bare så fast at vinteren 1969-70 vil gå ned i historien som en av de lengste og snörikeste i manns minne.

++++++

Påsken i år var for det neste kald med grått vær, men det var også noen streif av sol. I år var det unødig å dra på fjellet for å gå på ski. Skjernöya hadde mer enn nok snø å by på og skiene ble da også flittig brukt. Men mange dro lenger inn i landet og leide seg en hytte hvor de bodde hele påsken.

Tonning Gundersen døde fra oss den 5/3, vel 75 år gammel. Han var en mann med et usedvanlig lyst og godt humør og han vil bli dypt savnet av oss alle. En følte seg alltid bedre til sinds etter å ha slått av en prat med han, og særlig var han alle barnas venn. Det vil bli tomt etter ham på Y. Farestad. Vi lyser fred over hans minne.

Vi takker for innkommet koniigent og ber samtidig om at de som ikke har husket på det, nå være vennlig å betale så snart som mulig.

Hjem fra Amerika. Også i år kommer det gjester fra den andre siden av 'dannen'.

Lillian Boyle(Bérge) er allerede kommet og feirer 17. mai sammen med oss. Liv Gustavsen (Petersen) søster til Theo. Kommer senere. Likeledes kommer Schröder og Ella Jenssen, Gudrun Lima og muligens flere. Vi ønsker dem velkommen, og håper de får en gild sommer på öya.

++++++

Jeg fant noe som kan glede oss her på Öen. Børnetidene fra 1880. Til kretsbestyrelsen i Kr. sand er innbetalt kr. 30,00 fra en lidens børneforening på Stjernö ved Mandal, hvilket beløp en mulig ønskés anvendt som bidrag til löskjöbelse av et slavebarn, en pigé ved navn Marie, og herfor leveres kvittering også i dette blad ifølge giverens ønske og etter opfordring fra nevnte krets styrelse.

Jeg syntes dette var et godt minne fra denne forening. Jeg husker godt da de talte om arbeidet, min mor og mine tanter. Det forekom meg også at de talte om denne Marie helt til 1894 åra. Det lille blad er funnet i et hus på Oyslebø. Det vil nok ha interesse for öyfolket.

Og utenom denne forening kom det ut en nenn fri Malmö Johan Samuelsen. Han holdt søndagsskole hadde alltid så meget å fortelle. Kan ennu huske on'den forstopte sönn'. Ja han var langt over andre. Våre søndagsskolelærere hadde ikke den måten å fortelle det på.

Skolehuset på Dyrstad har hatt nange møter. Og jeg tror ordet satt. De hadde det likadan på Farestad, Johan var der også. Dette var søndagsskolen i vår tid, og den var bra. Der er selvfølgelig negat bra i dag også. Måtte bare ordet bli sittende.

E.P.W.

SMÅNYTT FRA ØYA

Årsmøtet i Skjernøy Handelslag viser at handelen stiger jevnt. Omsetningen var siste år opp i nærmere 400.000. Det ble delt ut 2 o/o utbytte til aksjehaverne. Den faste betjening er: Fritz Herstad og Brita Kristiansen.

Årsmøte i Skjernøyas Vel ble holdt den 20/3. De har som vanlig vært svært aktive. Vi nevner bare alle lyspunktene og benkene de fikk satt opp siste år.

Inn i styret kom: Reidar Jenssen N. Farestad og Sigurd Ålvik, Valvik. Kjellaug Jacobsen rosnes (sj. valg) og Reimot Berge, Berge (sj. valg). Fra før står Arne Christian Pedersen, Skjernöysund, Målfred Berge, Y. Farestad og Georg Walwick, Dyrstad. Reimot Berge ble øjenvalgt som formann.

Vi har det fenomen i år at en masse trær er bladløse. Blandt skogstrærne er det særlig björka det har godt ut over, men der er også en masse frukttrær som står med nakne greiner. Hvorvidt de vil komme seg i løpet av sommeren eller ikke, vil tiden vise. Vi tror det er orkanen i høst som har skylden. Den blåste rett og slett saften ut av bladene, og normalt skal denne gå tilbake til grenene før bladene faller av og gi næring til neste års spirings.

75 år. Jonas Gabrielsen fyller 75 år den 18/6. Etter en sykdom i vinter er han nå blitt ganske kjekk igjen og er ute å rusler nesten som før. Vi gratulerer hjertelig med dagen.

Arthur Jenssen og Georg Berge er også blitt mye bedre og er igjen å se hvor folk samles.

Så vil vi ønske Leif Jenssen og hans frue Marion (f. Jakobsen) fra Spangreid, velkommen som nye øyboere. De giftet seg like

før jul og flyttet inn i huset til hans foreldre, Muritz og Edit Jenssen - Tidl. Johan Jense sens hus. Ved en forglemmelse kom det ikke ned i forrige nr.

Vi vil også gratulere Anne Marie Kristiansen og Ivar Syrdal Mindal, som har forlovet seg. De planlegger å bygge og bo på Farestad et sted.

Nye Borgere. Vi gratulerer Bodil og Olav Aalvik med en gutt. Nora og Eilif Christensen med en gutt og Solveig og Knut Øyneskleiv med en pike. Bodil og Olav Aalvik bor riktignok ikke på øya ennå, men de planlegger å bygge der.

Årets Konfirmanter fra øya var: Oyvind Abrahamsen, Valvik Venke Christensen, Valvik og Rita Dyrstad, Dyrstad. Vi gratulerer og ønsker dere velkommen inn i de voksnes rekker.

Det arbeides på 'berglytveien' (strekningen Skjernöysund bru-Tregdeveien) for å gjøre den bredere og rette ut svingene. Dette kan nok trenge da veien ble bygget under krigen og ikke holder den standard en må forlange av en moderne bilvei.

Snøen i Dyrstadheia ble liggende til den 25 mai, ja selv på Ryvingen lå der snø til den 19. Dette er ganske unestående når en tar i betraktning at vi i den første halvdelen av mai fikk den rene sommervarmen med temperaturer opp i 18-20 gr.

Vi beklager at der er en del stoff som må stå over til neste gang på grunn av plassnangel.

Og så setter vi sluttstrek for denne gangen og ønsker alle våre leser en alle tiders og riktig god sommer.

++++++